

i patentlovens § 5, stk. 2, 2. pkt., der gør undtagelse for tilbehør til samfærdselsmidler, indkøbt i udlandet samt for tilbehør til dansk skib, der på grund af havari er istandsat i udlandet. Reglen har ikke fundet større anvendelse i praksis og indebærer en indskrænkning i patenthaverens beskyttelse mod import, som ikke kan begrundes med hensynet til den internationale samfærdsel.

Til § 6.

Denne bestemmelse regulerer den i praksis meget vigtige prioritetsret. Bestemmelsen giver handelsministeren beføjelse til at bestemme, at en ansøgning om patent på en opfindelse, som tidligere er angivet i en ansøgning om beskyttelse uden for riget i forhold til reglerne i § 2, stk. 1 og 2 (nyhedskravene) og § 4 (forbenyttelsesret) på begæring skal anses som indleveret på samme tidspunkt som sidstnævnte ansøgning.

Også denne bestemmelse har sin baggrund i Pariser-konventionen, der pålægger de tilsluttede lande på visse vilkår at indrømme den her omhandlede prioritetsret.

En tilsvarende ret er hjemlet i den gældende patentlovs § 28. I modsætning til denne bestemmelse overlader forslaget den nærmere udformning af vilkårene til administrative forskrifter.

I forhold til komiteernes udkast og det i folketinget tidligere fremsatte forslag er bestemmelsens stk. 1 ændret for at gøre det muligt at anerkende prioritet på grundlag af ansøgninger i lande, der ikke er officielt anerkendt af den danske regering.

Til § 7.

Efter denne bestemmelse er der adgang for patenthaveren til at opnå et såkaldt tillægspatent på en opfindelse, der består i en videreudvikling af den oprindelige opfindelse.

Adgangen til at søge om tillægspatent udelukker ikke ansøgeren fra i stedet at ansøge om sædvanligt, selvstændigt patent på opfindelsen.

Et selvstændigt patent kan imidlertid være udelukket ved reglen i § 2, stk. 2, 2. pkt. Som det fremgår af bemærkningerne til denne bestemmelse, indebærer denne, at også indholdet af tidligere indleverede patentansøgninger under visse betingelser skal have nyhedshindrende virkning, hvilket skal gælde, også hvor den senere ansøgning er indleveret af samme ansøger.

Dette vil kunne virke urimeligt i visse situationer, og forslaget tager sigte på at eliminere disse urimeligheder.

Tillægspatent skal kunne meddeles, såfremt ansøgning herom indleveres, inden ansøgningen om

hovedpatentet er blevet almindeligt tilgængelig i henhold til § 22, og uanset om den heri angivne opfindelse ikke opfylder kravet i § 2, stk. 1, i forhold til ansøgningen om hovedpatentet.

Efter den gældende patentlov kan der meddeles tillægspatent på forandringer ved en opfindelse, hvorpå der er givet patent.

Den gældende ordning må antages oprindelig at have haft de tilfælde for øje, hvor der er gjort en opfindelse af banebrydende natur, således at et nyt område af teknikken er blevet indvundet. Har opfinderen under det fortsatte udviklingsarbejde gjort opfindelser, der er afhængige i forhold til pioner-opfindelsen, kan det synes rimeligt, at han kan få patentbeskyttelse for denne opfindelse med lavere omkostninger end ellers.

Som en væsentlig begrundelse for den gældende tillægspatentordning kan også nævnes hensynet til den økonomisk mindrebemidlede opfinder. Den gældende ordning opfylder imidlertid ikke, eller i hvert fald kun på en utilstrækkelig måde, denne opgave.

Det må antages, at ordningen i praksis har tjent et helt andet formål, idet der har vist sig en tendens til en mildere bedømmelse af opfindelseshøjden for så vidt angår tillægspatentets forhold til hovedpatentet, uanset at hjemmel for dette ikke foreligger i loven. Det må antages at være udsigten til, at denne mildere bedømmelse af opfindelseshøjden ville medføre et patent, der ellers ikke kunne opnås, som har været årsag til, at ansøgerne har valgt at søge om tillægspatent i stedet for et selvstændigt patent.

Den ordning, som foreslås, har således en anden begrundelse og opgave end den gældende tillægspatentordning, og forslaget afviger derfor på visse punkter fra de nu gældende regler. Disse indeholder således ingen tidsmæssig begrænsning i adgangen til at søge om tillægspatent, og for dette gælder efter loven de samme patenterbarhedsvilkår som for selvstændige patenter, herunder kravet om opfindelseshøjde. Der er endelig ikke mulighed for at opretholde tillægspatentet, hvis hovedpatentet ophører, medens det efter forslaget bevarer sin gyldighed i form af et selvstændigt patent, når hovedpatentet erklæres ugyldigt, eller patenthaveren giver afkald på dette.

For tillægspatent skal der ikke betales årsafgifter.

I den af de nordiske komiteer afgivne præliminære betænkning var tillægspatentordningen foreslået ophevet, men dette mødte nogen modstand blandt de interesserede organisationer. Under hensyn hertil og til, at ordningen findes i det inden for EEC-landene udarbejdede udkast til en europæisk patentkonvention, ændrede komiteerne deres indstilling og foreslog en bestemmelse som den i lovforslaget indeholdte.